తొడిమిలేని పువ్వు

సంతుష్టిగా భోంచేసిన తృప్తితో ఒళ్ళు బద్ధకం విరుచుకొని ట్రావెలర్స్ బంగళా వరండాలో యీజీ ఛైర్లో వాలి ఆనందరావు సిగరెట్టు వెలిగించేడు. ఐదడుగుల పదంగుళాల పొడుపూ, అంతకు సరిపడిన దానికంటే కాస్త ఎక్కువ ఒడ్డూగల అతను చిన్న చూపంటూ ఎరగడు. అతను చేసే ఏపనైనా పెద్ద పెట్టున వుంటుంది. అతని ప్రతి ప్లానూ అతి భారీగా వుంటుంది. అతను ఎమ్మెల్యే అయివుంటే ఏనాడో మినిష్టరై ఉండేవాడు. అతను ప్రైమినిష్టరైతే యేనాడో దేశాన్ని అమెరికాకి అమ్మేసి ఉండేవాడు. అతనికి ముందు చూపు ఎక్కువ. తన అంచనాలలో అతను యెప్పుడూ దెబ్బతినలేదు. జీవితంలో తన ఆట గెలవటానికి ఏ పనైనా సంతోషంగా చేసేసే శక్తి అతనికుంది. అతను తెలుసుండీ-కావాలనే-కురూపిని పెళ్ళాడేడు. పెళ్ళినాటి ప్లాను పనిచేసి అతనిప్పుడు డీ. యస్పీ. ఐ. కూర్చున్నాడు. బాహాటంగా "నా" అని చెప్పుకోడానికి ఒక కారూ, ఒకభార్యా, ఆల్సేషియన్ కుక్కలాంటి పొలిటీషియన్ మామా, హైద్రాబాదులో ఒక యిల్లు, ఏభై వేల యిన్సూరెన్సు పాలసీ, జీవితంలో ముందుకుపోతామన్న విశ్వాసం అతనికున్నాయి.

ప్రపంచంలో "న్యాయం అన్యాయం" అన్నవి రెండు

లేవనీ, తనకి ఉపయోగపడే ప్రతీ విషయం న్యాయమైనదే ననీ తనకి నష్టం కలిగించే ప్రతీ విషయం అన్యాయమే నన్న నమ్మకాలవల్ల ఏర్పడ్డ సంతృప్తి అతని కళ్ళల్లో నిత్యం మెరుస్తూ వుంటుంది.

"యూనిఫారం యేసుకొని, నల్లద్దాలెట్టుకొని కారు సెక్కరంకాడ కూకుంటే అచ్చం మిలిట్రీ మేజర్లా గుంటాడు మా అయ్య" - అని అతని ఆర్డర్లీలు అన్నట్టు అతనుంటాడు. అతని పక్కనుండే రత్నమాణిక్యాంబ సిల్కుచీర విప్పేసి చింకి చీర కట్టుకొని, మస్లిన్ జాకెట్టు విప్పి మాసిన జాకెట్టు తొడుక్కుంటే, "పనైపోనాది నా నింటి కెళ్ళిపోతున్నా" నని చెప్పడానికొచ్చిన పని మనిషిలా వుంటుంది. అంచేత తనైనా ఎప్పుడైనా ఫర్-ఎ ఛేంజి ఖాదీస్లేక్ తొడుక్కోవచ్చు (అదైనా టెరిలిన్ ప్యాంట్ హెచ్. యమ్. టి. వాచ్ కాంబినేషను తోనే) కాని ఆమెని ఏకాలంలోనూ కూడా నూలుచీర కట్టుకోనివ్వడు.

"నీకు సిల్కుచీరలెంతో బావుంటాయి" అన్న అర్ధ సత్యంతో ఆమెని మోసగిస్తాడు కాని "నూలుబట్టలు వేసుకొంటే అడుక్కుతినేదాన్లా ఉంటావు." అన్న పూర్తి సత్యం ఆమెకి యెప్పుడూ తెలియనివ్వడు. అంతేకాదు తను ఏకపత్నీవ్రతుడు. అతను కట్టిన అబద్ధాల వుయ్యాలలో ఆమె మనసు ఎప్పుడూ హాయిగా నిద్రిస్తుంది.

ఔను, అతను ఏకపత్నీవ్రతుడు కాదు. దానికి చివర రుజువు కిందట నెలలో నసీరుఖా నింట్లో చేసిన జల్సావే - హబ్బ! హైదరాబాదు హైమ, భర్త వున్నాడన్న లక్ష్యం

కూడా లేకుండా తనని కారులోకి యెలా తోసుకుపోయింది! What a daring little devil! హైదరాబాదు హైమ అంటే జ్ఞాపకం వస్తుంది. పదేళ్ళక్రిందటి పద్మ. పదేళ్ళకింద ఒక డిస్టెంట్ cousin పెళ్ళిలో, పద్మకు పెళ్ళికాలేదని తను తీసిన భోగట్టా తప్పు అయి, ఆమెను డేరింగ్‌గా డేష్ కొట్టేశాడు. అప్పు డామె అదురుతున్న అధరాలతో "హేయ్ మిష్టర్!" అంది. కోపంతో ఆమె చెంపలు పగిలి పోతాయా అన్నంత యెరుపెక్కిపోయాయి. ఆమె ముక్కు మూడంగుళాలు పొంగింది. కోపంలో ఆమె యింకా ఎక్కువ అందంగా 'ది ఫ్రౌనింగ్ ఏంజల్' - ఆగ్రహంలో వున్న అప్సరసలా వుంది.

"వాట్ మిస్!" అన్నా డామెతో తనకేం తెలియనట్లు, రాజ్‌కపూర్లా.

"షి ఈజ్ నాట్ ఎ మిస్, షి ఈజ్ మై వైఫ్" అన్నాడు దగ్గరలోవున్న ఒక సోడాబుడ్డి కళ్ళజోడుగాడు.

"ప్లీజ్ టు మీట్ యు" అని ఆ మొగుడిగాడ్ని కౌగిలించుకొని, ముద్దెట్టుకున్నంత పనిచేసి తప్పించుకున్నాడు ఆ గండం. కాని రెండు రోజుల్లో ఆ సోడాబుడ్డిగాడికి బెస్టు ఫ్రెండ్, వాడి భార్యకి బెస్టు లవర్ అండ్ ది బెస్ట్ ఆఫ్ ఆల్ లవర్స్ అయిపోయేడు. సోడాబుడ్డికి ఎంత్రోపోలజీలో డాక్టరేటుందిట. అతడు కొద్ది రోజుల్లో ఆఫ్రికా వెళుతాడుట. "రైట్ ప్లేస్ ఫర్ హిం" అంది పద్మ. ఆనందరావు ఒడిలో వాలిపోతూ ఆ రాత్రి.

"టు యీచ్ హిజ్ ఆర్ హెర్ రైట్ ప్లేస్" అన్నాడు ఆనందరావు ఆమెని దగ్గరకు తీసుకుంటూ.

హైమా, పద్మా, మచ్చల మొహం మంత్రసానీ, డాక్టర్ డైసీ, పొడుగుకాళ్ళ హెడ్‌మిస్ట్రెస్, తూర్పువీధి పళ్ళకోమటిదీ - ఇలా అతని పరిచయస్తుల లిస్టు ఎంతైనా పెంచవచ్చు. వాళ్ళలో కొందరు అతనికి గుర్తేలేరు.

కాని యెన్నటికీ మరపురానిది తన తొలి ప్రేయసి మంగమ్మ. మంగమ్మ వాళ్ళ దాసీయే, వారాని కోసారి గాని జుట్టు దువ్వేదికాదు. నెల కో సారిగాని చీర మార్చేది కాదు. కాని ఎ సెక్సీ లిటిల్ బీస్ట్ హూ న్యూ ఆల్ ది ట్రిక్స్ ఆమె చెయ్యి తొలిసారి ఆనందరావు పట్టుకునేసరికి అతనికి పద్దెనిమిదేళ్ళు ఉండొచ్చు. అప్పు డది అమ్మతో చెప్తానని భయపెట్టింది. అర్ధరూపా ఇచ్చి తప్పించుకున్నాడు. మరి దాని జోలికి వెళ్ళలేదు. అదే ఒకనాడు "నీ ధైర్యమేపాటో సూద్దారని అలానేసేను. ఉట్టి సెవులపిల్లివి. మళ్ళీ కాపరానికి మా త్తరం పులిపిల్లే" అని యిన్‌వైట్ చేసింది. అప్పు డతను పులిపిల్లేకాదు పులైపోయాడు. మంగమ్మే నేర్పింది-" యీ పొద్దొద్దన్నది మలిపొద్దు రమ్మంటాది. బజార్నంజకూడా బుజా లిచ్చేదు తొలిసుక్తే ఆడదాని మనసు నీకేటి తెలుసు" అని.

నిజమే! అప్పు డతనికి ఆడదాని మనసు గురించి ఏమీ తెలియదు. తర్వాత తర్వాత ఆడదానిగురించి అంతా కాకపోయినా చాలామంది ఆడవాళ్ళగురించి చాలా తెలుసు

కున్నాడు. ఆలోచిస్తూంటే చాలామంది గుర్తుకొస్తారు. మంగమ్మ తర్వాత బోలెడు మంగమ్మలనీ, మిస్సమ్మలనీ చూసేడు. మంగమ్మ బోణీ బహు దొడ్డది.

పోయిన ఇంటర్మీడియట్ మరి పేసవనని అనుకునే రోజులవి. మంగమ్మ దగ్గరే స్వర్గం తాళా లున్నా యనుకునే రోజులు.

కాని నాన్న పోయి కింద భూమి, నెత్తిమీద ఆకాశం పగిలి వెన్నెల ఆరిపోయి నరకం పొగలు ఉక్కిరి బిక్కిరి చేయగా అతను ఆస్తి అంతా పోగొట్టుకొని వేలువిడిచిన మేనమామ పరంధామయ్య ఇల్లు చేరుకున్నాడు.

మేనమామ పరంధామయ్య పరమ బద్మాష్. అతనికి చాలా ఆస్తివుంది. చాలా పవర్ వుంది! గాడిదకి కొమ్ములు తెప్పించగలడు. బంట్రోతుని "బాస్" చెయ్యగలడు. "బాస్"ని మహామ్మాయ్ వండీగలడు. అతని కూతురు రత్నమాణిక్యాంబ రత్నంకాదు, మాణిక్యం కాదు, తారులో ముంచిన అమ్మవారి బొమ్మలా వుంటుంది. ఆమెకి అందం లేదు. చదువులేదు. పెళ్ళిలేదు. కావలసిన వయసువుంది.

"మా రత్నాల్ని చేసుకుంటే నీకు ఉద్యోగం వేయిస్తా" నని క్రూడుగా పరంధామయ్య అనలేదు. కాని ఆ అర్థంవచ్చే మాటలే ఆనందరావుతో అన్నాడు.

"దేవుఁడెదురు తిరిగినప్పుడు బస్సులు బళ్ళైతాయి. నాకు ఉద్యోగంలేదు. ఉద్యోగం వచ్చే ఛాన్సుకూడాలేదు. చదువుకూడా తగినంతలేదు. ఆకలి కడుపువాడికి అప్సర సొచ్చినా ఒకటే, అంట్లచ్చి వచ్చినా ఒకటే. నాకు అర్జం

టుగా కావలసింది మొగుడు. జన్మలో ఆడదాన్ని చూడని వాడుకూడా దాన్ని చేసుకోడు. కాని నే నొప్పుకుంటా. నే నొప్పుకోడం "మేల్ ప్రోస్టిట్యూషను లీగలైజ్డు ఇన్ ది షేప్ ఆఫ్ మేరేజ్ కావచ్చు. ఏదైనా అవనీ, నేను సిద్ధం" అనుకొని, "సిద్ధం" అన్నాడు బైటికి ఆనందరావు.

తర్వాత రత్తమ్మ రథంలా కాపరానికి వచ్చింది. "ఈ ప్రపంచంలో న్యాయం అంటూ వుంటే మంగమ్మ అంట్లు రత్తమ్మ తోమాలి" అనుకునేవాడు ఆనందరావు. ఈ ప్రపంచంలో న్యాయంలేదు. కాబట్టి యెంత మంచి హృదయమున్నా మంగమ్మ అంట్లు తోముకుంటుంది. "ఛీ! దీనికి పీకల్దాకా కడుపేగాని హృదయంలేదు" అనుకునేవాడు ఆనందరావు రత్తమ్మ గురించి, ఆమెకు సినిమా సరదాలేదు. వంటరాదు. చదువురాదు. సంగీతంరాదు. కుట్లురావు. భోంచెయ్యడం వచ్చు. ఆమె భోంచెయ్యనప్పుడు టిఫిన్ తింటూవుంటుంది. భోజనం, టిఫినూ లేనప్పుడు నిద్దరపోతుంది. అంచేత పెళ్ళైన ఐదేళ్ళలో వాతంచేసిన ఆడ ఏనుగులా ఐపోయింది.

ఆనందరావుమాత్రం పందెపు గుర్రంలానే వున్నాడు. పెళ్ళికి ముందు పోయిన ఇంటర్మీడియేట్టు పెళ్ళయ్యేక మరో మూడుసార్లు పోయింది. అంచేత అతను పరంధామయ్యకి యెంత ఇన్ఫ్లుయన్సు వున్నప్పటికీ సబిన్స్పెక్టరు మాత్రం కాగలిగేడు.

తొండముదిరితే ఊసరవిల్లి అవుతుంది. ఊసరవిల్లి ముదిరితే చచ్చిపోతుంది. కాని మొసలి అవదు. సబిన్స

పెక్టర్లు చాలామంది సర్కిలిన్సపెక్టర్లు అవుతారు కాని డీ యస్పీలు అవరు. ఎక్కడో ఆనందరావు లాంటివాళ్లు తప్ప.

ఆనందరావు యిప్పుడు కాస్త పాతపడ్డ చావర్లేట్ కారులా వుంటాడు. రత్తమ్మ మాత్రం ముసలి ఏనుగులా అయిపోయింది.

* * *

బంగళా వరండాలో పాకిన సంపంగి తీగె వెన్నెలని చిక్కగా వడబోసి వరండాలో అక్కడా అక్కడా పన్నీరులా జల్లుతోంది. శీతాకాలం పోతూండడంవల్ల రాత్రి కన్నతల్లి చూపులా చల్లగానూ, ప్రియురాలి సైగలా వెచ్చగానూ వుంది.

ఆనందరావు చేతిలోని సిగరెట్టు పొగ శోభనం గదిలో ఊదొత్తి నీలిపొగలా విలాసంగా వంకీలు తిరుగుతూ పైకి లేస్తూంది.

అంతవరకూ కళ్ళు మూసుకొని ఆలోచిస్తున్న ఆనందరావు కళ్లు విప్పేసరికి సిగరెట్టు పొగలోంచి వరండా చివర మెటీరియలైజ్ అవుతున్న అప్సరసలా మరకతం వెంకట్రామన్ కనిపించింది.

పలుచటి నీలి చీకటిలో ఎర్ర అత్తరు దీపంలా – మా మనోహరంగా వుంది.

మరకతం అసలు పేరు మరకతంకాదు. వెంకట్రామన్ అసలు పేరు వెంకట్రామన్నూ కాదు. అతను మరకతానికి భర్తా కాదు. తొలి ప్రియుడూ కాదు. రెండో ప్రియుడూ

కాదు. అతనికి దూర దేశంలో ఒక భార్యా, ముగ్గురు పిల్లలూ వున్నారు. అతను సినిమాల్లో వెయ్యడానికి కావలసినన్ని నాటకాలు వేసి సినిమా ఛాన్సుకోసం మద్రాసు వెళ్ళేడు. ఒక సినిమాలో డాక్టరూ, మరోదాన్లో సబిన్సపెక్టరూ వేసేడుకూడా. మరింక సినిమాల్లో ఛాన్సులు దొరక వను కునేటప్పటికి అతనికి మరకతం దొరికింది.

మరకతం అసలుపేరు మాణిక్యం. ఆవిడ ఒక బీద సంగీతం మేష్టారి కూతురు. ఆమెను సరస్వతి చల్లని చూపు చూసి ఆమెకి అతి శ్రావ్యమైన కంఠస్వరం ఇచ్చింది. ఆమె తండ్రి దగ్గరే సంగీతం నేర్చుకుంది. ఆమె బీద దవడంవల్ల పెళ్ళి కుదిరేలోగా కచ్చేరీ చేసే పాండిత్యం సంపాదించు కొంది. స్కూల్ ఫైనల్ కూడా పేసయింది.

ఆమెకి తన యల్డీసీ (గుమాస్తా) మొగుణ్ణి చూస్తే, మొదట్నుంచీ కిట్టలేదు. ఆమెకి తన జీవితం గురించి మధుర మైన కలలు వుండేవి. యల్డీసీగాడి అంట్లు తోముతూ, వాడి పిల్లలకి తల్లిగా జీవితం గడిపెయ్యడం ఆమెకి వాస్తవిక పీడ కలలా కనిపించింది.

అంచేత పెళ్ళయిన మూడేళ్ళకే పక్కింటి నాటకాల కంపెనీ వుంగరాల జుత్తుగాడితో లేచిపోయింది. ఆమె దగ్గ రున్న రెండు బంగారు వస్తువులూ హారించి పోయేవరకూ ఆమెకి చంద్రుడు పగలుకూడా ప్రకాశించేవాడు. తర్వాత ఇద్దరూ నాటకాలు వేసేరు. పాటలు పాడేరు. ఈలోగా వుంగరాల జుట్టువాడికి వుంగరాల జుట్టు హీరోయిన్ దొరికింది.

తర్వాత మరకతం కొన్నేళ్ళు కష్టాలు పడింది. ఆ

తర్వాత ఆమె దశ అందుకొంది. ఆమెకి కచ్చేరీ ఛాన్సులు వచ్చేయి. డబ్బూ, పేరూ కూడా ఆర్జించుకొని సినీమా ఛాన్సుకోసం మద్రాసు వెళ్తే సినీమా ఛాన్సు దొరకలేదుగాని వెంకట్రామయ్య దొరికేడు.

వెంకట్రామయ్య తనకు కావలసిన బ్రాందీకి, మార్ఫియాకీ మరకతంమీదనే పూర్తిగా ఆధారపడిపోయాడు. వాటికి కావలసిన డబ్బు ఆమె ఏ విధంగా తెచ్చినా అతనికి ఫరవాలేదు. అంచేత ఆమె అన్నివిధాలా తెచ్చేది.

మరకతం అచ్చు అరవదాన్లా వుంటుంది. బారెడు అంచున్న బనారసు చీర కుడి పమిట వేసుకుంటుంది. ఆవిడ ముక్కునున్న అసలు వజ్రం చీకట్లో ఒంటినక్షత్రంలా పెద్దగా మెరుస్తూ వుంటుంది. ఆమె తరచూ తమలపాకులు వేసుకోవడంవల్ల ఆమె తెల్లగా వున్నా, ఆమె పెదిమలు మాత్రం అతియెర్రగా వుంటాయి. ఆమె అరవ యాసలో తెలుగు మాటాడుతుంది.

ఆవిడని చూస్తే ఏ మొగాడికీ తల్లీ చెల్లీ జ్ఞాపకం రారు. గిఫ్ట్ పేకింగ్ చేసిన సెక్స్ అపీల్‌లా వుంటుంది.

ఆమె జుత్తు దువ్వుకొని, కొత్తచీర కట్టుకొని వుంటే ప్రియుడికోసం వేచి వున్న అభిసారికలా వుంటుంది. ఆమెచీర నలిగి, జుట్టు రేగి వుంటే అప్పుడే ప్రియుణ్ణి పంపించేసిన ప్రేయసిలా వుంటుంది.

ఆమె "మరులు కొన్నానురా" అన్న జావళీ పాడితే విశ్వామిత్రుడు కాదు సరిగదా వసిష్ఠుడే తపస్సు వదిలేస్తాడు.

ఆవిడ రోడ్డుమీద నడుస్తూ వుంటే మొగ కుక్క కూడా

ఆమె వేపు మరోసారి చూస్తోంది. రఘూరమా మొగకుక్క-లాంటి ఆనందరావు మరోసారీ, మరోసారీ ఆమెవేపు చూసేడు. చూపు కోరిక అయి అతని పళ్లు వేడెక్కిపోయింది.

అతను చాలా రకాల ఆడవాళ్ళను చూసేడు. వివాహితలు, వెదమ్ముండలు, మిస్సమ్మలూ, మంత్రసాన్లు, నాటకాలవాళ్ళు, నాట్యాలవాళ్లు, ప్రొఫెషనల్స్, హాబీయిస్టులు అతని పరిచయస్తులలో కొద్దిమంది మాత్రమే. కాని అతను ఎప్పుడూ సంగీత విద్వాంసురాలితో భుజం కలపలేదు. ఆ అనుభూతియెలా వుంటుందో అన్న తలపు రాగానే అతని ఎముకల్లో ఒక విధమైన పీకు ప్రారంభం అయింది. అతని సంగతి అతనికి పూర్తిగా తెలుసు. అతనికి కలిగిన ఏ కోర్కె అయినా తీరేవరకూ అతనికి మెదడులో మేకు గుచ్చుకున్నట్టుంటుంది.

అంచేత ఆనందరావు చొరవచేసి తన్ను తాను మరకతానికి పరిచయం చేసుకున్నాడు. ఆవిడ ఆ వూరు ఏదో పెర్ఫార్మెన్సుకి వచ్చిందట. గమ్మత్తుగా వుంది. అతనూ ఆ ఊరు ఏదో ఇన్‌స్పెక్షన్‌కి వచ్చేడు. ఆమె ఆ ఊళ్లో మూడు రోజులు వుంటుందిట. మరీ గమత్తుగా ఉంది. తనూ ఆ ఊళ్ళో మూడు రోజులే వుంటాడు.

అతని కంటికి ఆమె పరమ పతివ్రతలా కనిపించలేదు. కాని ఆ మూడురోజుల్లో చూపుల్తో చుట్టెయ్యడం, పొరపాటున తగిలినట్లు చేతులు ఆమెకు తగిలించడం తప్ప ఎక్కువ చొరవ చెయ్యలేకపోయేడు. ఇలాంటి వాళ్ళతో మరీ అంత తొందర పనికిరాదు. అందులోనూ మద్రాసు సరుకు. (వెనక డాన్సర్ ధనమ్మాళ్ చెయ్యి చొరవచేసి పట్టుకున్నప్పుడు

సరిగ్గా ఆ టైముకే ఎవడో జులపాల జుత్తుగాడు ఆమె మొగు
డ్నంటూ వచ్చి ఎంత రచ్చ చేసేసేడు!)

వారు విడిపోతున్నప్పుడు "మా పోలీసు వెల్ ఫేర్
ఫండుకి ఏభై వేలు పోగుచేసేం. రెండు వేలవరకు ఎంటర్
టయిన్ మెంటుకి ఖర్చు చెయ్యొచ్చు. పోలీసువాళ్ళకి
పాటేమిటని కొట్టి పారెయ్యకపోతే మీ కన్సర్టొకటి పెట్టు
కుందాం" అంటూ ఆనందరావు ప్రాధేయ పడ్డాడు.

ఆవిడకి అభ్యంతరమా? రామ! రామ!! అందు
లోనూ రెండువేలు. "మీ డేట్స్ రాయండి. ఇతర
ఎంగేజిమెంట్సు లేకపోతే తప్పకుండా అంగీకరిస్తా" - అంది
చూపుల్తో రెండువేల నొక్కులు నొక్కుతూ.

* * *

ప్రోగ్రాంకి వారం ముందొచ్చి వారం తర్వాతవరకూ
వుండిపోయింది మరకతం. ఆ పదిహేనురోజులూ ఆనందరావు
పగలు పని మానేసేడు; రాత్రిళ్ళు నిద్ర మానేసేడు.

"ఈ ముండెవర్తో పెర్మనెంటుగా వుండిపోతే బావుణ్ణు"
అనుకున్నారు అతని బాధ పడ్లేని సబార్డినేట్సు.

రేపు వెళ్ళిపోతుంది మరకతం. రేపే! రేపే! రేపే!!

రాత్రి పదకొండైంది. ట్రావెలర్స్ బంగళా వరం
డాలో కూల్ డ్రింక్సు సిప్ చేస్తూ కూర్చున్నారు, మరకతం
ఆనందరావూ.

తామరలూ, కలువలూ కలిపి కట్టినట్టు మనోహరంగా
ఉంది మరకతం.

ఎర్ర పోలిష్ చేసిన మరకతం చిటికెనవేలు గోరులో కెంపులా మెరుస్తున్న చంద్రుణ్ణి ఆనందరావు మరోసారి ముద్దుపెట్టుకున్నాడు.

గ్లాస్ టాప్ టేబుల్‌మీద ఒలికిన నీళ్ళల్లో ఉన్న రెండు నక్షత్రాలూ ఈ చోద్యం చూసి సిగ్గుతో వణికి పోయాయి.

ఆ నక్షత్రాల సిగ్గుకు ఒడలు పులకరించిన చల్లగాలి తెల్లబోగిన్ విల్లీ పువ్వులను మరోసారి గిలిగింతలు పెట్టింది.

మరకతం కళ్ళలో రెప్పల అంచున తొణికిస లాడు తున్న నీలిరంగును మరోసారి చూసి "ఇక నే వెళ్తా, మాకు క్వార్టర్ ఎండ్ పనివుంది" అంటూ లేచాడు ఆనందరావు.

దారిలో టూటౌన్ స్టేషన్ దగ్గరాగి హెచ్. సి. 22తో "ఎల్లుండి క్వార్టరెండ్. ఇంతవరకూ మరచేపోయాను. కాస్త యస్. ఐ. టి. ఆక్టు (బ్రోతల్ వక్టు) కేసుల సంగతి చూడు" అని చెప్పి ఆనందరావు వెళ్ళిపోయాడు.

* * *

హెచ్. సి. ట్వెంటీ టూ అసలుపేరు కనకయ్య. ఆర్జించుకున్న పేరు డబుల్ డేంజర్. అతను ఇంకో రెండేళ్ళలో రిటైర్ అయిపోతాడు. తన రెండువందల పౌనుల బరువుకీ తగిన ఎత్తు వుంటాడు. అతను కాలంలో వున్నప్పుడు నీ కుడిచెయ్యి పీకేసి దాంతోనే నిన్ను కొట్టి చంపేస్తా డన్నంత బలంగా వుండేవాడు. ఇప్పుడు వయసు మళ్ళి రెండేళ్ళ కిందట సున్నం వేసిన గోడలా కాస్త మాసినట్టు

కనిపించినా రాతి గోడలా బలంగా ధైర్యంగా కనిపిస్తాడు. కాస్త పాతబడిన జోడుకిద్దిట్టంగా బ్రాస్ పోలిష్ చేసినట్టుం టుంది అతని మొహం. అతనికి తన యూనిఫారం మీద భక్తితో కూడిన గౌరవం వుంది. దాని లోహపు గుండీలు రాజ ముద్రికలులా కనిపిస్తా యతని కంటికి.

అతనికి న్యాయాన్యాయాల గురించి, ధర్మా ధర్మాల గురించి దృఢమైన నమ్మకాలు ఉన్నాయి. దొంగవెధవ ఎప్పుడో ఒకప్పుడు దొంగతనం చెయ్యకమానడు. పడుపు వృత్తిది తన వృత్తి మానదు. వాళ్ళు నేరం చేసి నప్పుడు దొరుకుతారన్న గేరంటీ ఏఁవిటి? అంచేత వాళ్ళ మీద ఎడ్వాన్సుగా కేసులు పెట్టడం న్యాయం. జామీను కేసుల్లోనూ, బ్రోతల్ పట్టు కేసుల్లోనూ ముద్దాయిలు నేరం ఒప్పేసుకోవడం ధర్మం. ఇవి అతని అభిప్రాయాల్లో కొన్ని మాత్రమే.

* • *

ఊరంతా కొల్లగొట్టినా డబుల్ డేంజరుకి "పదిమంది ముండలు" కంటే దొరకలేదు. "మరో పదిమందన్నా దొరక్కపోతే పీకొ్కరికేస్తాడా పళ్ళబాబు" అనుకుంటూ అతను సినిమాహాలు దగ్గర టీషాప్ చేరేసరికి అక్కడ దగ్గ రుండి "టీ" కలిపించుకుంటున్న "వైర్" కనిపించాడు.

"మరికసిన్ని పాల్పొక్క లెయ్యి లంజకొడకా! అవేటి చనుబాలనుకుంటున్నా వేటి, అలా కొసురుత్తున్నావ్!" అని కైరు టీ కుర్రాడితో అంటుంటే అతని వెనకాలే వెళ్ళి

“ఏరా వైరూ!” అని ఆప్యాయంగా పిల్చి “ఎప్పుడొచ్చినావ్” అని కలిపేడు డబుల్ డేంజర్.

వైరుని “ఏరా వైరూ” అని సన్యాసమ్మని తప్పిస్తే డబుల్ డేంజరూ, యముడూ మాత్రం పిలవగలరు. అతనికి సన్యాసమ్మని చూసినా, హెడ్డుని చూసినా, యముణ్ణి చూసినా ఒక్కలాంటి భయమే.

“మొన్న గురూ” - అని వైరు భయం భయంగా జవాబిచ్చి “యెక్కడి కిలా బై లెల్లినావ్?” అని కలిపేడు.

వైరుకి నలభై సంవత్సరాలు దాటి ఉండొచ్చు. మనిషి బక్కపలచగా ఉండడంవల్ల మరో పదేళ్లు పోయేకన్నా నలభై ఏళ్ళవాళ్ళాగే కనిపిస్తాడు. అతని జుట్టు అతి నల్లగా ఉండడం వల్ల అతని కున్న నలభై ఏళ్ళు అతని మొహంలో కనిపించవు. అతని ఉంగరాలజుట్టు మధ్య పాపిడితీసి మీదకు ఎగదువ్వడం వల్ల పందెపు గొర్రెపోతులా కనిపిస్తాడు అతను. అతను ఎప్పుడూ సన్యాసమ్మకి ఇష్టమైన గ్లాస్కో పంచె కట్టుకొని, గ్లాస్కో లాల్చీ తొడుక్కుంటాడు. నవ్వినప్పుడు అతని కారాకిల్లీ నోరు అతినల్లగా, పులి గుహలా కనిపిస్తుంది.

అతని చిన్నతనం అతనికే గుర్తులేదు. అతనికి కాస్త జ్ఞానం వచ్చేసరికి బస్సులదగ్గర మూటలు మోస్తూ వుండేవాడు. ఇంకొంచెం వయసొచ్చేసరికి బస్సులూ, లారీలూ కడిగేవాడు. పూర్తిగా అతనికి వయసొచ్చేసరికి సన్యాసమ్మ అతన్ని చేరదీసింది.

సన్యాసమ్మకి బాహాటంగా రవిక విప్పేసుకొని బస్‌స్టాండులో తన బడ్డీకొట్టుమీద కూచునే వయసొచ్చింది

ఇప్పుడు ఆమె లావుగా, ఎత్తుగా, కిలంపట్టిన కంచు విగ్రహంలా వుంటుంది. ఆమె నవ్వినప్పుడు ఆమె పాటిచిగుళ్ళు (గమ్స్) అతి ఎర్రగా కనిపించి పరిగెత్తలేని కప్పనిచూసి పాము నవ్వి నట్లు భయంకరంగా వుంటుంది. చస్తే అంగుళన్నర దంత బ్బొమ్మలు చెక్కించుకోవచ్చు అన్నంత వుంటాయి. ఆమె పళ్ళు. ఆమెకి రౌడీ లంటే భయంలేదు. పోలీసులంటే భక్తిలేదు. ఎంతటివాణ్ణి అయినా కాలరుపట్టుకొని రోడ్డు మీద నిలబెట్టెయ్య గలిగిన శక్తి ఆమెకి వుంది.

సన్యాసమ్మ మొగుడు ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడో, ఖూనీ అయిపోయాడో అతనికే తెలీదు. సన్యాసమ్మకి మాత్రం తెలుసు.

"వైరు"ని చేరదీసేక సన్యాసమ్మ ప్రణయ జీవితం ఒక దారిని పడ్డాది. ఆ తర్వాత ఆమె పరపురుషుణ్ణి కన్నెత్తి చూడలేదు. (ఏదో మొగుణ్ణి కట్టుకున్నాక కూడా పాతివ్రత్యం కుదరొచ్చు అనడానికి మరో నిదర్శనం.)

సన్యాసమ్మ "వైరు"కి తిండీ-బట్టా, రోజుకి రెండు చార్మినార్ సిగరెట్టుపెట్టెలూ, ఒక అగ్గిపెట్టెమాత్రం ఇస్తుంది. ఇంకేం ఇవ్వదు. తన సారాకీ, జల్సాలకీ కావలసినడబ్బు వైరు చూసుకోవలసిందే. కాబట్టి అతను జైల్లో లేనప్పుడు జేబులు కొడతాడు.

సన్యాసమ్మని "వైరు" తనకోసం ప్రేమించలేదు. తిండి పెడుతున్నాడన్న విశ్వాసం కూడా అతనికి లేదు. ఎవడికోసం ఎడద్దీ! తయారు తిండెడితే మాత్తరం నాలాటి

రాజా ఎలా గొస్తాడేటి ఆ దీపం సమ్మెకి!" అని అతను బాహాటంగానే అంటూ వుంటాడు.

సన్యాసమ్మకి అతను కావాలి. అతనికి సన్యాసమ్మ డబ్బు కావాలి. అంచేతనే వాళ్ళిద్దరూ కలిసి వుంటున్నారు. వాళ్ళది కేవలం బిజినెస్ రిలేషన్. ఇంకెవరేనా పోషిస్తామంటే, "వెళ్లొస్తా" నని సన్యాసమ్మతో చెప్పకుండానే వెళ్ళిపోతాడు "వైరు."

* * *

హెడ్డూ, "వైరూ" టి తాగేక "నీతో పనుంది, రా" అన్నాడు హెడ్డు.

"మళ్ళీ జామీను కేసు గుద్దేస్తావేటి? జామీను నువ్విచ్చుకుంటా నంటేనే" నీరసంగా నవ్వేడు వైరు.

"అది కాదెస్, తర్వాత సెప్తాగాని, స్టేషనుకెల్లి తొంగో" అని లేచాడు హెడ్డు.

పోలేసు స్టేషనులోను, సన్యాసమ్మ ఇంట్లోనూ ఒక్కలాగే పడుకోగలడు వైరు. అంచేత లోపల తిట్టుకుంటూ వెళ్ళిపోయేడు అతను.

* * *

హెడ్డు "మరోపది మంది"ని వెతుక్కుంటూ ముత్యాలమ్మ ఇంటికి చేరేడు.

ముత్యాలమ్మ కమ్యూనిస్టు కాదు. సోషలిస్టు కాదు. ప్రతీ వ్యాపారానికి పెట్టుబడిదారు వుండాలనీ, లాభాలు పెట్టుబడిదారువే నన్న సింపుల్ ప్రిన్సిపుల్ మీద ఆమె వ్యాపారం

నడుపుతోంది. చిన్నప్పుడే ఆమె చాలా చేతులు మారడం వల్ల వయసుకి మించిన జ్ఞానంవచ్చి తను చేస్తున్న పడుపు వృత్తి పెట్టుబడిదారీ మార్గంలో నడుపుకుంటేనే లాభదాయకమని చిరకాలం క్రిందటే గ్రహించి, ఊరవతల ఒంటి స్తంభం మేడలాంటి మేడలో తన కంపెనీ పెట్టింది.

ఇప్పుడు ఆమె వయస్సు ఎవరూ చెప్పలేరు. ఏలెక్కని చూసినా నలభై ఐదుకి తక్కువ వుండవు. ఆమె నడి వయస్సులో వున్నప్పుడు కొవ్వు రాసుకున్న ఖడ్గమృగంలా ప్రతి అవయవానికి ఆ అవయవం ప్రత్యేకంగా అతికినట్లు అతి బలంగా కనిపించేది. ఆమె వీపుమీద, జాకెట్టుకింద కండలు వేలాడుతూ వుంటాయి. వయసు మూలాన ఆమె కండలు మెత్తబడి కొన్ని గంటలకింద ఊదిన రబ్బరు బెలూనులా తవతవలాడుతూ వుంటుం దామె. ఆమె వీపు మధ్య నిలువునా వున్నలోతు, బండలమధ్య యెండిపోయిన వాగులా వుంటుంది.

ఆమె నిన్నటినుంచి కట్టుకుంటున్న తెల్లవాయిలు చీర కొన్ని గంటలకింద మాత్రం కట్టుకున్నట్టు అతికొంచెం నలిగి ఉంటుంది. ఆమె ఇప్పటికీ ఆరోగ్యంగా కనిపిస్తుంది. ఆమె మూడురోజులు భోంచెయ్యక పోయినా ఇప్పుడే దాగరంత దోసెలు మూడు తిన్నట్టు బలంగా కనిపిస్తుంది. బాగా ఆర్జించి "ఏక్టివ్ ప్రాక్టీసు మానేసి" ఛేంబరు ప్రాక్టీసు మాత్రం చేస్తున్న ప్లీడర్లా హుందాగా ఉంటుందామె. హేడ్డులాంటి పాత పకిచయిస్తులని, ఆమె ఇప్పటికీ వరూధిని ప్రవరాఖ్యుణ్ణి

చూసినట్టు చూడగలదు. వారంతా ఆమె హృదయం నిజంగా చూరగొన్నారు.

* * *

హేడ్డు ముత్యాలమ్మ ఇల్లు చేరిన చాలా సేపటికి —

ముత్యాలమ్మ ప్రత్యేక గదిలో పందిరి మంచంమీద మంచానికి సరిపడా అలసిపోయినట్లు పడుకొని ఉన్నాడు. ఆ గదిలో బూజూ బుగ్గీ భూతద్దంతో చూసినా కనిపించవు. ఒకవార గాజు బీరువాలో కొన్ని పట్టుచీరెలు, కొంత సామాను, ముచ్చటగా సర్దివున్నాయి.

ఆ గదిలో రెండు ఎదురు గోడలకు, ఎవరేనా తమ వెనుక అందం, ముందు చందం అరుసార్లు అన్ని సైజులలోనూ చూసుకోడానికి వీలయ్యేటట్టు రెండు నిలువుటద్దాలు వేల గట్టి వున్నాయి.

మిగతా రెండు గోడలకి అద్దాలు కట్టిన రెండు పెద్ద సైజు ఆడ బొమ్మలు వేలాడగట్టి వున్నాయి. ఒక పటంలో స్త్రీ ఒక పందిరి మంచంమీద కూర్చుని పరధ్యానంగా కిటికీ లోంచి అవతలకి చూస్తోంది. ఆమె బట్టలు కట్టుకుంటూందో విప్పుకుంటూందో చెప్పడం కష్టం. ఏం చేస్తున్నా ఆమె సగమే చేసింది. రెండో పటంలో స్త్రీ అటువంటి సందేహం రానివ్వదు. ఆమె పూర్తిగా బట్టలు విప్పేసుకుని పూల తోటలో "తై" అని గెంతుతున్నది.

"కళ్ళు పట్టేసీ వొయసొచ్చినా నీకీ 'ఇది' పోలేదు

సుమీ" అంది ముత్యాలమ్మ, తనా 'ఇది' ఎన్నాళ్ళ కిందటో కాశీలో వదిలేసినట్లు.

"ఏటోనే" అంటూ లేస్తూ మూలిగి లాల్చీ గుండీలు పెట్టుకున్నాడు హెడ్డు, తర్వాత ఆ మాటా ఈ మాటా చెప్పి అసలు విషయంలోకి దిగేడు.

"అదికాదు గాని ముత్తెం, నువ్వేం అనుకోకపోతే నిన్నోటి అడుగుతా" అని ఎపోలజెటిక్‌గా అంటూ, "మాకు ఈపాలి కేసులు తక్కువొచ్చినాయి. రెండు కేసులు సర్ది పెట్టావంటే సచ్చి నీ కడుపున పుడతా" అని బ్రతిమాలేడు.

ముత్యాలమ్మ తోకమీద నిలబడిపోయి బుసకొట్ట ప్రారంభించింది. "మరోరీ కడుపునబుట్టి ఈ జనమలో ఇంత సేసేవే! నా కడుపున పుట్టి ఇక ఉద్ధరిస్తావా" అని అతన్ని ప్రత్యేకంగా తిట్టింది. పోలీసువాళ్ళని జనరల్‌గా తిట్టింది. తనకింద పనిచేసే అమ్మాయిలనీ, వాళ్ళకోసం వచ్చే సరసుల్నీ కూడా తిట్టింది.

సూస్తేసూస్తే డాట్టర్ల బిల్లులకీ, అధికార్ల మామ్మూళ్ళకే నే నీ యాపారంలో దిగినట్టుంది. నీ కేటన్నా నాయం ఉందీ? ఉహూం ఉందా అని? నాకు తెలకడుగుతాగాని కేసులకీ నా గుంటలే, ఊసులకీ నా గుంటలే! నీకేటన్నా నీతుందా? ఎదవముండకాడ ఎదురి బేరంగోడివి, నీతో నాకేటి! ఎల్లెల్లు" అని పీక పట్టుకొని గెంటేసినంత పనిచేసి "ఏదో గుట్టుగా బతుకుతున్న నామీద దొడకపోతే, కాళ్ల

ద్వార కొత్తగుడిసె ల్నెగిసినాయి ఆళ్ళ సట్టుకో గూడదు!" అని ముగించి పీకమీద చెయ్యేసి హెడ్డుని నిజంగానే గెంటేసింది.

* * *

మురుగు కాలవ అవతల భూమి, భూదేవి చర్మం ముసలిదై పోయినట్లు పగిలిపోయి వుంటుంది. కాలువ రాత్రి పూట చీకటి మింగిన కొండచిలువలా భయంకరంగానూ, పగటిపూట బుడగల కుళ్ళునీటితో కురూపులైన కొండచిలువలా అసహ్యంగానూ వుంటుంది.

ఆ రాత్రి కాలువార మర్రిచెట్లు ముడుచుకొని కూచున్న ముసలి పులుల్లా వున్నాయి. వాటి దిగువున్న పది గుడిసెలూ జారి పడిన పక్షి గూళ్లల్లా దీనంగా వున్నాయి. ఒకటి తప్ప అన్ని గుడిసెలూ తలుపులు వేసేసి వున్నాయి. తీసివున్న ఆ ఒక్క గుడిసె చుట్టూవున్న చీకటి కాటేసి పోతున్న కాలనాగు బుసంగా అతీ నల్లగావుంది. తెరుచుకొని వున్న ఆ గుడిసెద్వారం గుడిసెలోని కిరసనాయిలు బుడ్డీ ఎర్ర వెలుతురికి తెరుచుకున్న ఆకలి నోరులా వుంది. ఆ నోట్లో చిక్కుకున్న చేపపిల్లలా ఆ గుడిసెలో ఒక స్త్రీ నల్లని నేలమీద, తప్పుచేసి తల్లిని కౌగిలించుకొని ఏడుస్తున్న దానిలా నేలను కరుచుకొని బోర్లా పడుకునివుంది.

ఎప్పుడూ ఆమె నిన్నవల్లా భోంచెయ్యనట్టు నీరసంగా వుంటుంది. ఆమె సగం చచ్చిపోయినట్టూ, సగం జీవించాలని కోరిక లేనట్టూ, దీనంగా వుంటుంది. ఏ ఆభరణాలు ఆమెకి అందం యివ్వవు. ఆమె కట్టుకునే తెల్ల వాయిల్ చీర వెలసి

పోయిన రంగు చీరలా వుంటుంది. ఆమె జుట్టు ముడిలోని మల్లెపువ్వులు కింద ఉడాది కాగితం పువ్వుల్లా వుంటాయి. ఆమె చౌకబారు పౌడరూ, పెట్టుకునే కుంకుమ ఆమెకు అందం యివ్వక పుణ్యస్త్రీ శవానికి రాసిన పసుపు, కుంకుమల్లా వికృతంగా ఉంటాయి. ఎంత నూనె రాసినా ఆమె జుట్టు వంగక కన్నీటికి చెరిగిన కాటుకలా ఎప్పుడూ కొంత చెరిగి వుంటుంది.

కలలు కాలిపోయిన మనిషిలా ఆమె ఉన్నకంటె ఎక్కువ నల్లగా కనిపిస్తుంది. మనిషిని ఒలిచేస్తే మూడుసేర్ల మాంసంమాత్రం రావచ్చునన్నంత సన్నంగా వుంటుంది.

ఆ రాత్రి కన్నీటికి చెదిరిన ఆమె కాటుక, చేపపిల్లను మింగుతున్న నల్ల పామునోరులా అసహ్యంగా ఉంది. ఆమె మూలుగు దారి తప్పిన పక్షి ఏడుపులా దీనంగా వుంది. ఆమె నిండు మనిషిలా ఉండక యిక్కడో కాలూ, అక్కడో చెయ్యి తెచ్చిచేసిన తోలు దిష్టి బొమ్మలావుంది. కాని ఆమెను చూసినప్పుడు ఎప్పుడో ఎన్నాళ్ళకిందటో అందంగా ఉండొచ్చనిపిస్తుంది. ప్రపంచంలో ధర్మం వుంటే అందంగా వుండవలసిన వయసులోనే యింకా వుంది.

ఆమె ఊరి సెక్సుకుళ్ళుకి మురికిగుంట.

హేడ్డు ఆమె గుడిసెలో ప్రవేశించాడు. తల్లిరాకకు యెదురు చూస్తున్న లేడిపిల్ల పులిని చూసినట్టు ఆమె జడుసుకుంది. హేడ్డుమాత్రం ఆమెవేపు కదలలేని కప్పపిల్లని పాము చూసినట్టు తృప్తిగా చూసి నవ్వి పలకరించేడు. ఆ మాటా

ఈ మాట అయేక "ఈయేల గిరాకీ లేదేటి?" అని అడిగేడు.

"నిన్నకూడ లేదు" అన్నట్టు ఆమె తల వూపింది.

"లెగు"

ఆమె లేచింది.

"నా ఎంటరా" అధికార యుక్తంగా అన్నాడు.

"కొట్లోకైనా, కాట్లోకైన సిద్ధం" అన్నట్టు ఆమె అతని వెనకాల నడిచి వెళ్ళింది.

* * *

మర్నాడు మధ్యాహ్నం కాలువ ఒడ్డున పట్టుకున్న మనిషిమీదా, మరో పదిమందిమీదా చార్జిషీట్లు రాస్తున్నాడు హెడ్డు. టైమైపోతోందని, తొందరగా రాయమనీ తొందర చేస్తున్నాడు చార్జిషీట్లు పట్టుకెళ్ళాల్సిన కుర్ర కానిస్టేబుల్.

"ఇంకా బోలెడు టైముందిలే. నువ్వేటి అలా గాబరా పడిపోతావు? ఈ కేసులు మనం ఎప్పుడెట్టికెళ్ళినా కోర్టు కాళీ చేయించి సాయంత్రం ఐదయినాకనే తీసుకుంటాడు కొత్త మేస్ట్రీటుబాబు. ఆ బాబుకి వల్లమాలినసిగ్గు, భార్యదగ్గరకూడా బనీను యిప్పట్ట" అంటూ ఆగేడు హెడ్డు.

కానిస్టేబులు కుర్రాడు, ప్రపంచంలో అంతా అన్యాయమే ఉంటుందని తెలియని వయసులో వున్నాడు. అంచేత నిన్న రాత్రినుంచీ భోజనమైనా లేకుండా వరండాలో పడున్న ఆడవాళ్ళ వేపు జాలిగా చూసేడు.

"ఏటలా ఎర్రిసూపులు సూస్తున్నావ్ ?' అంటూ ప్రారంభించేడు, డబుల్ డేంజర్ - "కేసులు నిజం కాదనా? అలా పెర్రాలో సీన్లు పెట్టుకున్నా వంటే దెయ్యవైఁనాకనే, హేడ్డువవుతావు. మనం సూడాల్సింది కేసులు నిజఁవాఁ? కాదా? అనిగాదు. అసలిలాటి కేసులు నిజంవి ఎక్కడ దొరుకుతాయి? పరసుల్న పేపర్లు పంచి పిలుస్తారా ఇలా ట్లంజలు?

ఈళ్ళు నువ్వు చూస్తూండగా ఎవర్నైనా పిలుస్తారా? పిలిసినా నీమాట దేఁవుఁడేనా నమ్మతాఁడా! అంచేత మనం సూడాల్సిందిదిగాదు.

"మనం సూడాల్సిం దేటంటే - దీని వృత్తేటి? ఒళ్ళమ్ముకోడం. దిష్టిబొమ్మనాగున్నది. దీనికాడ కెవ్వు డెల్తాడు యిది పిలిస్తే తప్ప? అంచేత యిది ఎవణ్ణో ఒకణ్ణి పిలుస్తూనే వుంటాది. ఎవ్వుణ్ణి పిలిచింది అన్న యిసయం మన కొద్దు. నానోరసలే మంచిదికాదు. అంత శాత్తరం పెకారం ఎత్తే ఏదో ఔద్దటలే. నాలుగువారాల నక్కగోఁవి నీకేటి తెలుసు కేసుల్సంగతి."

"అసలు నేను వైరుగాణ్ణి. నిన్న రేత్తిరి స్టేషన్లో ఎందుకు తొంగోఁమన్నానో ఎరికా?" అనడిగాడు.

ఎరికలేదన్నాడు కాన్స్టేబుల్.

"అలాగటుగు సెప్తాను. మనం కేసుల్లో ఈ ముఁడలు

ఎవుడో ఒకణ్ణి పిలిసేరని పెట్టాలా, వద్దా? మరి గలాటప్పుడు యీళ్లు పంచాయితీ ప్రెసిడెంటుని, సమితి సెక్రటీని పిలిసేరంటే యెవుడు నమ్ముతాడు? వైరు గోడ్లాటోణ్ణి పిలిసేరంటే అంతా నమ్ముతారు.

"యీళ్ళు నిన్న రేత్తిరి ఒకరితరవా తోకరు వైరు గోణ్ణి పిలిసేరని మనం కేసులు యెడుతున్నామా? ఈ లైవల్లా కేసులు కంటెస్టు చెయ్యరనుకో. కాని మన్ది పోలీసుజాతి. కట్టుకున్న దాన్ని కనుకున్నోళ్ళనీకూడా నమ్మగూడదుమనం.

"యీళ్ళలో ఎవర్తైనా సికండిముండ నాను ఈవైరు గోణ్ణి పిలనేదు. ఈ డెవడో నాకు తెల్దు. నాను రేత్తిరికోరటు జవానుకాడ తొంగున్నాను అన్నాదనుకో అప్పుడు మనకేటి గతి? మనం వైరుగోణ్ణి బోనెక్కించక తప్పదు. మరలాటప్పుడు యీ వైరుగోడు నిన్న రేత్తిరి ఏ బెజవాడో బరంపురవోఁ పోయి ఎవుడి జేబో కొట్టి కొట్లో దూరిపోనాడనుకో, అప్పుడు మన పనేటౌద్ది? మళ్ళీ యీ ముండల కేసులు మామూలు కేసు లనుకున్నావేటి? అ వెంత ముఖ్యమో తెలుసా? ఎస్సయ్యా; సీ అయ్యా బాబులుకూడా ఈ కేసు లెట్టడానికి వీల్లేదు. అచ్చంగా డియస్పీ బాబే ఎట్టాలి. యిప్పుడరద వైఁయిందా" అని జ్ఞానోపదేశం చేసేడు హేడ్డు.

మరికొంత సేపటికి చార్జిషీట్లు తయారుచేసి సంతకాలు చేయించి ముద్దాయిల్నీ, కాగితాలనీ కానిస్టేబుల్కి వప్పగించి "నువ్వసలే కొత్తోడ్లాగున్నావ్! బయపడిపోక

కేసులు నీమీదగాదులే. కాయితాల్నీ, ముద్దాయిల్నీ కోర్టు గుమాస్తా కప్పగించు. ఆ బాబు చూసుకుంటాడ్లే అంతా. ఇంతకీ ఈళ్ళంతా కేసులు ఒప్పేసుకుంటా మన్నార్లే" అన్నాడు హెడ్డు.

* * *

సాయంత్రం ఐదయింది.

కోర్టులో జనం పలచబడిపోయేరు. సాయంత్రం ఎండ కోర్టు ద్వారంలోంచి భయపడ్డ పసిపిల్లలా తొంగిచూస్తూంది.

ఎవరో జైలుక్కట్టేసినవాడి పెళ్ళాం, ప్రార్థించిన దేముడే పుస్తె తెంపేసినట్లు గొల్లు మంటూంది.

కాలవ్వార మనిషి కేసు పిలిచేరు. ఆమె "వైరుని" క్రితంరాత్రి అసభ్యంగా మర్యాదకి భంగకరంగా బహిరంగ స్థలంలో బూతుపాటలు పాడుతూ ఆహ్వానించింది అన్న నేరం వప్పేసుకుంది. ఆమెకు రు 25-00 లు జరిమానా విధించేరు.

ఆమె రెండువారాలై చీరలకీ, లోలక్కులకీ అద్దె కట్టలేదు.

"ఈ రేత్తిరి సాకల్ది కోకిప్పాకుపోద్ది. కంసాలోడు సెవులువి తెంపుకుపోతాడు. మొన్న ఎల్లాల్సిన డాట్రుదగ్గిరికి ఎల్లడానికి రేపు కూడా రెండు రూపాయలుండవు" అనుకుంటూ ఆమె జెరిమానా కట్టేసింది.

మళ్ళీ ఆ పాతిక రూపాయలు అర్జించడానికి ఎన్ని కురుపుల పురుగుల్ని కౌగలించుకోవాలో, యెన్ని పాముల

మచ్చలు ముద్దుపెట్టుకోవాలో అన్న ఆలోచన రాగానే ఆమె ఆకులా వణికిపోయింది.

*　　　*　　　*

ఆకులా వణికిపోయింది. అదే క్లైమాక్సు ఆనందరావు హృదయం.

అప్పుడు అతను మరకతాన్ని రైల్లో సాగనంపుతున్నాడు.

అతని దగ్గర చెక్కు పుచ్చుకుంటూ అతని చెయ్యి ప్రేమతో నిమిరింది ఆమె.

—: o :—